

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

1.

ΕΝΑ πρωτὶ λυπητερά 'ς τὰ πόδια μου γυρμένη
Ἀχνήν ἀχνήν ἀπάντησα τοῦ κάμπου μαργαρίτα·
— Ἄνθος φτωχό, ποιά συμφορά τὰ φύλλα σου μαραίνει ;
— Ζηλεύω ἐν ἄνθος πλούσιο.
— Καὶ πῶς τὸ λένε ;
— Βίτα.

2.

Εἶσαι ταιράκι τοῦ Μαγιοῦ καὶ τοῦ Ἀπριλιοῦ καμάρι,
Τριανταφυλλένια εἶν' ὅλα σου, πρόσωπο, χρόνια, χάρι,
Τριανταφυλλένια μουσικὴ σκορπίζεται ἀπὸ σένα,
Τριανταφυλλένιου εἶσαι Θεοῦ τριανταφυλλένια γένα.

3.

Στολίζεσαι μὲ φόρεμα τριανταφυλλί, κι' ἀκόμα
Ἡ νιότη σου ἔχει φόρεμα τριανταφυλλένιο σῶμα.
Καὶ μέσα 'ς τὸ τραγοῦδι μου κ' ἐγὼ σέ καμαρώνω
Σάν πεταλοῦδα ρόδινη μέσα σέ ρόδων κλῶνο.

4.

Κορμί ποῦ κάθε χρῶμα του γλυκό εἶνε 'σάν τὸ μέλι,
Κι' ὅπου λαδώνει κάθε του γραμμὴ σάν τὴ σαίτα,
Ἀνώτερο κι' ἀπ' τὴν ψυχὴ, ποῦ δύναται ὅ,τι θέλει...
Ἦδη ἅς σέ κράζουνε κι' ἅς μὴ σέ ξαναποῦνε Βίτα !

5.

Νὰ γεννηθῆς ἂν τύχαινε 'ς ἀρχαῖο καιρὸ, στοχάσου
Ὁ Πραξιτέλης θάπερνε ἀπὸ τὴν ἐμμορφιά σου
Καὶ θάκανε σέ μάρμαρο τὴν ἀνθισμένην Ἦδη·
Ἐσένα σοῦπρεπ' ἐκκλησιά, καὶ σπίτι ἐσένα κρῦδει·

6.

Γυναῖκα ἢ κόρη θά γενῇ· τ' ἄνθος καρπὸς θά γίνη,
Θά διώξης, ἤλιε, τὴν αὐγὴ καί, ἀέρα, τὴν γαλήνη,
Θάρρῃ καὶ τὸ φθινόπωρον... Ἄλλ' ὅμως μὴ φοῦσαι,
Ἐν τῷ σκοτεινῷ τραγοῦδι μου πάντα, ὅπως εἶσαι, θάσαι !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ